

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: Nadace Sapiricon**, se sídlem v Praze, Václavské náměstí 794/38, IČ 28357472, zastoupeného Mgr. Jiřím Slovákem, advokátem, se sídlem v Praze, Štěpánská 640/45, proti **žalovanému: Odvolacímu finančnímu ředitelství**, sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.4.2013, č.j. 11908/13/5000-24700-711175,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30.4.2013, č.j. 11908/13/5000-24700-711175, se pro **nezákonnost zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 25 489,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 30.4.2013, č.j. 11908/13/5000-24700-711175, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru na odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 15.11.2012, č.j. 326083/12/214984507527, jímž byla žalobci podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), vyměřena povinnost za porušení rozpočtové kázně uhradit částku ve výši 250 000,- Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že z rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 2.6.2011, č.j. MK 30051/2011 OOP (dále jen „rozhodnutí MK“), obdržel dotaci ve výši 250 000,- Kč na obnovu kulturní památky – bývalého hostince č.p. 34 v Trnobranech. V červenci 2011 proběhlo jednání, jemuž byl přítomen za Národní památkový ústav (dále jen „NPÚ“) Ing. Arch. S. F. a za orgán státní památkové péče Městský úřad Litoměřice pan B. Z. Při jednání došlo k odsouhlasení změn na objektu, a to tak, že porušený podstřešní okap poškozený po nárazu nákladního auta lze řešit jako nadstřešní tak, aby nezasahoval do silnice a dále již realizované oplechování hřebene střechy včetně nově osazené krytiny lze ponechat v tomto stavu s tím, že oplechování bude barevně přizpůsobeno barvě krytiny. Správce daně postavil svoji argumentaci na tom, že výše uvedené dvě drobné změny jsou porušením rozpočtové kázně, neboť nebyly dodrženy body 3. a 4. závazného stanoviska Městského úřadu Litoměřice, odbor školství, kultury, sportu a památkové péče, ze dne 27.1.2011, č.j. 0007859/11/ŠKAS/BZá, (dále jen „Závazné stanovisko“). Z těchto porušení dovodil správce daně porušení bodů č. 1, 2 a 10 rozhodnutí MK. Žalobce opakovaně v průběhu řízení poukazoval na vyjádření NPÚ ze dne 10.9.2012, aniž by se jím správce daně nebo žalovaný zabývali a toto vyjádření tvoří v řízení opomenutý důkaz. Uvedený dokument však prokazuje, že oba dozorové orgány, a to jak NPÚ, tak městský úřad o obou drobných změnách nejen věděly, ale souhlasily s nimi. Ústní odsouhlasení provedených změn mohlo u žalobce vyvolat legitimní očekávání, že se jedná o změnu tak drobnou, že není potřeba ji řešit změnou Závazného stanoviska. Pokud žalovaný tuto námitku žalobce vypořádal tak, že konstatoval, že změna nebyla oznámena ministerstvu kultury, pak zaměnil dvě právní povinnosti žalobce – na jedné straně dodržení Závazného stanoviska a na druhé straně oznámení o změně ministerstvu kultury. O tom, že žalobce žádnou změnu ministerstvu kultury neoznámil, není sporu. Odlišení těchto dvou právních povinností je patrné i z odlišné výše sankcí zakotvených v ustanovení § 44a odst. 4 písm. c) a § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech. Další nesprávnost rozhodnutí správce daně i žalovaného spatřuje žalobce v tom, že není zřejmé, z jakých úvah správce daně i žalovaný vycházeli, když rozhodli o vrácení celé dotace ve výši 250 000,- Kč. Ministerstvo kultury požadovalo vrácení pouze části přijaté dotace, a to ve výši 145 596,- Kč, přičemž se v průběhu kontroly ukázalo, že žalobce měl téměř ve všem pravdu a spornými zůstaly právě jen ony okapy a střešní hřbet. Závěrem žalobce poukázal na formální nedostatky rozhodnutí žalovaného, které není datováno a ve výrokové části je žalovaný označen jako „Odvolací finanční ředitelství v Brně“ ačkoliv správné označení je jen „Odvolací finanční ředitelství“. Žalobce navrhl jako důkaz výslech svědků B. Z. a Ing. arch. S. F.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul dosavadní průběh řízení a navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že dle bodů 3. a 4. Závazného stanoviska byl přímo určen postup, jak má proběhnout oprava střechy, jakého postupu a materiálů má být při opravě použito a jaký druh okapových žlabů má být použit. Pokud tedy rekonstrukce měla proběhnout naprosto odlišně, nemohl žalobce předpokládat, že se jedná o změny natolik nepatrné, že není třeba kvůli nim měnit závazné stanovisko. To, že dozorové orgány proti tomuto postupu neměly výhrad, neznamená, že tyto změny nebylo třeba řešit změnou Závazného stanoviska. Pokud si žalobce nevyžádal změnu Závazného stanoviska, jednoznačně jednal v rozporu s ním. Žalobce nesplnil podmínky č. 1, 2 a 10 dané rozhodnutím MK a již porušením bodu č. 1 došlo k porušení rozpočtové kázně v plné výši dotace a vzhledem k tomu, že větší odvod nelze stanovit, stanovil proto správce daně odvod v plné výši dotace v částce 250 000,- Kč. Ministerstvo kultury a orgány Finanční správy České republiky nejsou nijak provázány a pravomoc zjišťovat a rozhodovat o porušení rozpočtové kázně náleží právě orgánům

finanční správy a nikoliv ministerstvu kultury. K formálním nedostatkům odkázal na ustanovení § 102 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, s tím, že datum vydání rozhodnutí není náležitostí rozhodnutí, ale pouze datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno, a to obsaženo v rozhodnutí je. K označení žalovaného uvedl, že v záhlaví, nikoliv ve výroku je skutečně uvedeno „Odvolací finanční ředitelství v Brně,“ což není nesprávné a pro správnost rozhodnutí nepodstatné.

V podání označeném jako doplnění správní žaloby ze dne 3.2.2014 žalobce poukázal na rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 18.10.2013, č.j. 47210/13/7000-51000-010198, jímž bylo částečně vyhověno žádosti žalobce a prominuta částka ve výši 242 500,- Kč a penále ve výši 130 574,- Kč s odůvodněním, že bylo přihlédnuto zejména ke stanovisku NPÚ ze dne 10.9.2012.

Nato reagoval žalovaný vyjádřením ze dne 5.3.2014 tak, že skutečnost, že došlo k prominutí téměř celého odvodu a penále neznamená, že k porušení rozpočtové kázně nedošlo. Při rozhodování o prominutí odvodu a penále může být zohledněna závažnost porušení rozpočtové kázně, jakož i další skutečnosti. Správce daně jakož i žalovaný však v řízení zkoumají pouze to, zda byla dotace čerpána v souladu se zákony a rozhodnutím o poskytnutí dotace. Neoprávněné použití dotace bylo v řízení bezpochyby prokázáno a žalobce se tak dopustil porušení rozpočtové kázně.

V podání označeném jako replika ze dne 21.3.2014 žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného, že v původním řízení nemohl správce daně ani žalovaný přihlédnout ke zmíněnému vyjádření NPÚ neobstojí, neboť je v rozporu s ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu, podle kterého správce daně přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Znovu poukázal na to, že vyjádření NPÚ je relevantním a opomenutým důkazem a důsledkem toho jsou výsledná rozhodnutí žalovaného a správce daně nezákonná.

V duplice ze dne 22.4.2014 žalovaný poukázal na to, že prominutí celého odvodu a priori neznamená, že k porušení rozpočtové kázně nedošlo. Při rozhodnutí o prominutí odvodu může být zohledněna závažnost porušení rozpočtové kázně, jakož i další okolnosti případu. Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 29.6.2012 tak nebylo deklarováno, že by k porušení rozpočtové kázně nedošlo.

Soud ve věci nařídil jednání, z jehož účasti se žalovaný písemně omluvil, a soud proto jednal toliko za přítomnosti žalobce. Při jednání právní zástupce žalobce setrval na svých tvrzeních uvedených v žalobě. Soud k návrhu žalobce provedl dokazování čtením přípisu Národního památkového ústavu ze dne 20. 5. 2013, k dalšímu důkazu výsledkem navržených svědků pak žalobce uvedl, že oproti původnímu návrhu již na jeho provedení nadále netrvá. Závěrem navrhnul, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez

návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkové a právní stránky věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Žalovaný i správce daně shledali porušení podmínek č. 1, 2 a 10 rozhodnutí MK. Porušení podmínky č. 1 shledal správce daně a žalovaný v tom, že nebyly dodrženy body 3. a 4. Závazného stanoviska. Podmínku č. 2 měl žalobce porušit tím, že část dotace nepoužil výhradně na stanovený účel, neboť částku ve výši 10 767,24 Kč použil k úhradě prací, které ve stanovisku nebyly uvedeny, a to k úhradě hřebene střechy v provedení TNZ, vrchního žlabu TNZ a víceprací na krov. Podmínku č. 10 měl žalobce porušit tím, že poskytovateli dotace (ministerstvu kultury) písemně neoznámil změny v realizaci akce, když namísto použití hřebenáčů kónického tvaru, které měly být kladeny do neprobarvené pokrývačské malty bez použití pomocných lišt, provedl oplechování hřebene v provedení TNZ a když namísto podokapních žlabů osadil nástřešní žlaby. Tím se dle správce daně a žalovaného dopustil neoprávněného použití prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu ve smyslu ustanovení § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech. Tím dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech žalobce porušil rozpočtovou kázeň ve výši 250 000,- Kč, neboť neoprávněně použil peněžní prostředky státního rozpočtu.

Podmínka č. 1 rozhodnutí MK zní: *Bude dodržen postup obnovy nemovité kulturní památky podle rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, č.j. 07859/11/ŠKAS/BZá/4 ze dne 27.1.2011 (Závazné stanovisko – pozn. soudu), vydaného k obnově výše uvedené nemovité kulturní památky podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů.*

Podmínka č. 2 rozhodnutí MK zní: *Příspěvek bude použit výlučně na uhrazení nákladů spojených s uvedenými pracemi při obnově nemovité kulturní památky; nebude použit na jiný účel.*

Podmínka č. 10 rozhodnutí MK zní: *Jakákoli změna díla bude Ministerstvu kultury písemně oznámena s uvedením důvodu bez zbytečného prodlení, nejpozději do 10.12.2011. V případě, že se akce neuskuteční, příjemce příspěvku tuto skutečnost písemně oznámí Ministerstvu kultury bezodkladně poté, co tuto skutečnost zjistil.*

Porušení podmínky č. 10 rozhodnutí MK bylo v tomto rozhodnutí označeno za méně závažné ve smyslu ustanovení § 14 odst. 5, § 44a odst. 4 písm. a) zákona o rozpočtových pravidlech.

Bod 3. Závazného stanoviska zní: *Nová střešní krytina bude pálená tašková bobrovka v barvě přírodní červené. Nebudou použity novodobé střešní doplňky a prvky (tvarovky, prosvětlovací a provětrávací tašky apod.). Okraje střechy při štítech nebudou oplechovány, ale budou osazeny dřevěné závětrné lišty, které budou natřeny bezbarvým nátěrem. Boční štít bude dozděn a omítnut hladkou štukovou omítkou. Hřebenáče budou kónického tvaru a budou kladeny do neprobarvené pokrývačské malty bez použití systému pomocných lišt.*

Bod 4. Závazného stanoviska zní: *Veškeré oplechování v ploše střechy bude provedeno jen na místech stávajících klemp. prvků a bude opatřeno krycím nátěrem, který je barevně sjednotí s krytinou. Klempířské prvky budou vyrobeny z pozinkovaného či*

titanzinkového plechu ve stávajících tvarech, délkách a rozvinutí. Okapové žlaby budou podokapní a natřeny v barvě krytiny. Komínové těleso bude vyspraveno, vyvločkováno a ponecháno v režném zdivu, případně omítnuto.

Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití peněžních prostředků státního rozpočtu a jiných peněžních prostředků státu.

Ve správním spise je založen opis protokolu z místního šetření ze dne 3.2.2012 Městského úřadu Litoměřice, který sepsal B. Z., kde je mimo jiné uvedeno, že na střeše místo hřebenáčů je provedeno oplechování a na dvou místech jsou nástřešní žlaby. Z vyjádření k opravě střechy na objektu Trnoblany č.p. 34 pana R. P. – Klempířství, který opravu prováděl, vyplývá, že vzhledem k tomu, že bylo pokračováno v rekonstrukci, která byla započata před označením budovy za kulturní památku a hřeben byl proveden jako plechový prvek, pokračoval po dohodě se žalobcem tak, že renovovaný hřeben bude logickým pokračováním ve stejném provedení (bod 3. Závazného stanoviska). Dále bylo R. P. k bodu 4. Závazného stanoviska uvedeno, že podokapní žlab na straně směřující do silnice není možno realizovat dle požadavků, neboť by zasahoval do profilu silnice při průjezdu nákladních vozidel by překážel, proto byl po dohodě se žalobcem žlab konstruován jako nástřešní. K vícepracím – oprava krovu – R. P. uvedl, že bylo nutno opravit krov ve větším rozsahu, a to o 11 m trámu. Z vyjádření NPÚ ze dne 10.9.2012 a ze dne 20.5.2013 vyplývá, že v červenci 2011 proběhlo jednání za účasti žalobce a výkonného orgánu státní památkové péče – Městského úřadu Litoměřice, kde bylo stručně řečeno konstatováno, že okap lze řešit jako nástřešní, aby nezasahoval do silnice a již realizované oplechování hřebene střechy ponechat s tím, že bude barevně přizpůsobeno barvě krytiny a překrytí hřebenáči bude realizováno až při budoucím osazování hromosvodu, neboť by jinak došlo k jejich poškození. Dále je výslovně uvedeno, že nedošlo k žádnému poškození nebo degradaci nemovité kulturní památky bývalého zájezdního hostince č.p. 34 v Trnoblanech.

Ve věci není sporu a odpovídá to i obsahu správního spisu, že nebyly dodrženy body č. 3 a 4 Závazného stanoviska, neboť nebyly osazeny hřebenáče kónického tvaru, ale oplechování a okapové žlaby byly osazeny jako nástřešní místo podokapní. Na druhou stranu je nesporné, že všechny prostředky byly využity na opravu střechy nemovitosti č.p. 34 v Trnoblanech. Dále bylo v řízení prokázáno, že vícepráce na krovu střechy, úhrada hřebene střechy v provedení TNZ, vrchního žlabu v celkové částce 10 797,24 Kč nebyly součástí Závazného stanoviska, v čemž bylo shledáno porušení podmínky č. 2 Závazného stanoviska. Žalobce ani nijak nespornuje, že by nesplnil svoji povinnost oznámit změnu díla ve smyslu podmínky č. 10 rozhodnutí MK. Otázkou, kterou se v této souvislosti měli správce daně a žalovaný zabývat, je to, zda pochybení žalobce jsou v kontextu dané věci skutečně neoprávněným použitím peněžních prostředků a tím porušením rozpočtové kázně.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16.7.2008, sp. zn. 9 Afs 202/2007, který je dostupný na www.nssoud.cz dovodil, že „(p)ři hodnocení neurčitého pojmu *‘neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků’* [§ 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu“. Tentýž závěr pak Nejvyšší správní soud přímo aplikoval i na rozhodovací činnost Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ve svém rozsudku ze dne 29.9.2011, sp. zn. 15 Ca 136/2008, vyslovil, že příjemce dotace sice nepoužil finanční prostředky v rozporu s jejich účelovým určením, avšak nedodržení jakékoliv podmínky stanovené dohodou o poskytnutí dotace je porušením této dohody, kterou byla dotace přiznána, a tedy představuje porušení rozpočtové kázně, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu neztotožnil, když naproti tomu ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2012, č. j. 5 Afs 8/2012 – 42, který je dostupný na www.nssoud.cz, a jímž zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 29. 9. 2011, věc uzavřel s tím, že v dané věci nebylo zpochybněno dodržení účelu dotace, tedy zachování obecně prospěšného zájmu, k jehož naplnění poskytnutá dotace sloužila, a proto orgány veřejné moci interpretovaly zákon o rozpočtových pravidlech způsobem, který byl v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Taktéž v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 – 45, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud dovodil, že sankční odvod je třeba spojit jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být založeno jen na čistě formalistickém přístupu bez ohledu na to, zda skutečně došlo ke zneužití státních prostředků.

V daném případě prokazatelně došlo k vynaložení prostředků ke stanovenému účelu, jímž byla dle rozhodnutí MK oprava krovu, střechy a klempířských prvků nad společenským sálem nemovité kulturní památky – bývalého zájezdního hostince č.p. 34 v Trnobrech. Soud dospěl k závěru, že sice došlo k opravě částečně v rozporu s rozhodnutím MK, avšak i tak byl účel dotace naplněn.

Sám žalovaný ve svém žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že se změny v realizaci oprav netýkaly zásadním způsobem celkové realizace záchrany havarijního stavu nemovité kulturní památky. Dále žalovaný uvedl, že pokud by žalobce v průběhu čerpání dotace požádal o změnu Závazného stanoviska, byly by uskutečněné změny v postupu obnovy nemovité kulturní památky plně v souladu s upraveným Závazným stanoviskem a nedošlo by k porušení podmínky č. 1 rozhodnutí MK. Žalovaný nijak nezpochybňoval, že zvolená varianta oprav byla řádně proplacena a zaúčtována.

Soud v daném případě konstatuje, že žalovaný i správce daně vyšli z nesprávného výkladu zákona o rozpočtových pravidlech, když příliš extenzivně vyložili ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, neboť nezohlednili skutečnost, že došlo k naplnění účelu poskytnutých veřejných prostředků, což v daném řízení nikdo ani nezpochybňoval. V této věci je nepochybné, že veškeré dotační prostředky byly využity na opravu střechy, a to ve stanoveném rozsahu. Co se týká změn provedení opravy, bylo třeba zohlednit, že tyto změny byly založeny na zcela racionálním základě, vyžadované průběhem oprav, jak vyplývá ze sdělení zhotovitele R. P. Dále je velmi podstatná i okolnost, že s pracovníky dozorových orgánů byla tato změna ústně projednána a ze strany NPÚ došlo i následně k jejímu schválení, přičemž nijak nebyla předmětná nemovitá kulturní památka

poškozena a finanční prostředky tak byly použity ke stanovenému účelu. Uvedené však samozřejmě neznamená, že by nemohlo dojít k porušení formálních povinností žalobce, co se týká řádného oznamování změn díla dle bodu č. 10 rozhodnutí MK. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že změna díla nebyla řádně oznámena a došlo tak k porušení jedné z povinností příjemce dotace. V daném případě je tak žalovaný povinen opětovně přehodnotit porušení povinností žalobce a případně vyměřit nový odvod za porušení rozpočtové kázně.

Žalobce opakovaně namítal, že vyjádření NPÚ ze dne 10.9.2012 je opomenutým důkazem v daňovém řízení. Opomenutým důkazem se rozumí procesní situace, v níž bylo účastníkem řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl bez adekvátního odůvodnění zamítnut (eventuálně zcela opomenut), což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci, nebo dále o situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí (ať již negativně či pozitivně) zohledněny při ustálení jejího skutkového základu, tj., správní orgán je neučinil předmětem svých úvah a hodnocení, ačkoliv byly řádně provedeny (např. sp. zn. III. ÚS 150/93, sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. IV. ÚS 185/96, sp. zn. II. ÚS 213/2000, sp. zn. I. ÚS 549/2000 - Sbírnka rozhodnutí, svazek 2, náleze č. 49 svazek 3, náleze č. 10 svazek 6, náleze č. 131 svazek 25, náleze č. 19 svazek 22, náleze č. 63). Soud má za to, že se v daném případě nejedná o tzv. opomenutý důkaz, neboť žalovaný i správce daně na tento předložený důkaz ve svých rozhodnutích reagovali, nicméně setrvali na názoru, že neosvědčuje, že by byly dodrženy Závazným stanoviskem určené postupy. Správní orgány tak uvedený důkaz neopomněly, ale nesprávně hodnotily v kontextu dané věci.

K namítaným formální nedostatkům spočívajícím v absenci datace rozhodnutí soud poukazuje na to, že žalobou napadené rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 102 odst. 1 písm. h) daňového řádu obsahuje datum, kdy bylo rozhodnutí podepsáno (dne 30.4.2013) a tato námitka je tak nedůvodná. Doplnující údaj o sídle žalovaného (v Brně) v záhlaví žalobou napadeného rozhodnutí soud hodnotí pouze jako postup extra legem nikoliv contra legem.

Ze shora uvedeného vyplývá, že původní žalovaný se dopustil nezákonnosti, neboť nesprávně vyložil ustanovení zákona o rozpočtových pravidlech, a proto soud výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že nelze vyloučit uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně pro nesplnění oznamovací povinnosti nepřistoupil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení platebního výměru správce daně. Žalovaný je dle § 78 odst. 5 s.ř.s. právním názorem shora vysloveným v dalším řízení vázán.

Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 25 489,- Kč, která se skládá z částky 3 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek a z nákladů právního zastoupení žalobce jeho zástupcem Mgr. Jiřím Slovákem, advokátem, kterému náleží odměna ve výši 15 500,- Kč za 5 úkonů právní služby po 3 100,- Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení dne 28.6.2013, písemné podání ve věci samé v počtu dvou – žaloba ze dne 3.7.2013, doplnění žaloby ze dne 3.2.2014, dále porada s klientem přesahující jednu hodinu uskutečněná dne 31.1.2014 a účast na jednání před soudem dne 2.12.2015) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b), c), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013 (dále jen „advokátní tarif“), částka 1 500,- Kč za s tím souvisejících 5 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu, částka ve výši 600,- Kč jako náhrada za promeškaný čas v rozsahu 6 započatých půlhodin podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 2.12.2015, dále z cestovného osobním automobilem tovární značky BMW, RZ: 4AC 9359, za cestu k soudu z místa sídla zástupce žalobce a zpět k jednání před soudem dne 2.12.2015 v délce 176 km ve výši 986,- Kč (spotřeba 5,27 litrů motorové nafty na 100 km) a z částky 3 903,- Kč odpovídající 21% DPH z částek mimo soudního poplatku.

Soud však oproti žalobcem zaslanému vyúčtování ze dne 7.12.2015 nepřiznal žalobci náhradu nákladů právního zastoupení za úkon „*vyjádření k výzvě soudu ze dne 2.9.2013*“ (správné datum by mělo být pravděpodobně 31.8.2013), neboť se nejedná o žádný z úkonů právní služby taxativně vymezených v § 11 advokátního tarifu, a zároveň nejde ani o úkon, jenž by ve smyslu § 11 odst. 3 advokátního tarifu byl některému z těchto úkonů svou povahou a účelem nejbližší. Obsahem uvedeného přípisu zástupce žalobce k výzvě soudu je toliko vyjádření k procesním otázkám vedení řízení (sdělení, že žalobce nevznáší námitku podjatosti u žádného ze soudců a dále, že nesouhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání) a rovněž zopakování již v žalobě navrhovaného provedení důkazu výsledkem svědků. Nejedná se tedy o úkon písemného podání nebo návrhu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu.

Z obdobného důvodu soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů právního zastoupení ani za úkon „*nahlížení do spisu dne 26.3.2015*“, neboť i v tomto případě není možné dovodit, že by se jednalo o některý z úkonů dle advokátního tarifu či úkon jim povahou a účelem nejbližší. K uvedenému závěru dospěla i četná judikatura, srovnej např. usnesení Ústavního soudu ze dne 9.4.2013, sp. zn. I. ÚS 3104/11 či usnesení Ústavního soudu ze dne 11.4.2013, sp. zn. I. ÚS 1107/13 dostupné též na www.usoud.cz. V souvislosti s tím proto nelze považovat ani náhradu cestovného a promeškaného času cestou ze sídla zástupce žalobce k soudu a zpět za účelem provedení tohoto „kvaziúkonu“ za účelně vynaložené náklady, za něž by žalobci náležela náhrada.

Konečně nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů ani za úkony „*replika žalobce k vyjádření žalovaného ze dne 21.3.2014*“ a „*další porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 21.3.2014*“, neboť i v daném případě nelze hovořit o účelnosti vynaložených nákladů. Zde se přitom nabízí srovnání s úkony „*doplnění žaloby ze dne 3.2.2014*“ a „*další porada s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 31.1.2014*“, za něž soud odměnu advokátu přiznal. V případě doplnění žaloby učiněné dne 3.2.2014 byly obsahem tohoto podání nové skutečnosti, jež nastaly po zahájení řízení, jedná se tedy o úkon ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Z chronologického seznamu jednotlivých úkonů sepsaného zástupcem žalobce je pak zřejmé, že uvedenému písemnému podání předcházela porada s žalobcem. Za oba tyto úkony proto advokátu žalobce náleží odměna. Oproti tomu obsahem repliky ze dne 21.3.2014 žádné nové skutečnosti nejsou, žalobce, resp. jeho zástupce, v něm toliko opakuje již v předchozím podání uvedenou argumentaci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.7.2010, č.j. 7 Afs 56/2010 – 59, dostupný též na www.nssoud.cz). Nelze přitom pominout ani fakt, že k replice na vyjádření žalovaného nebyl žalobce soudem vyzván. Ad absurdum by mohl na repliku žalobce opět zareagovat žalovaný

duplikou, na kterou by znovu reagoval žalobce, přičemž za každou z těchto „výměn názorů“ by požadoval přiznání odměny za úkon právní služby.

Vzhledem k tomu, že soud vyhodnotil repliku žalobce jako nikoliv účelný úkon, nepřiznal žalobci ani náhradu za poradu s klientem konanou dne 21.3.2014. I v tomto případě je sice z chronologického záznamu zřejmé, že tato porada předcházela sepsu podání repliky, nicméně jak již bylo uvedeno, žalobce v replice neuvedl žádné nové skutečnosti, a je proto otázkou, co bylo obsahem jí předcházející porady. Soud o jejím průběhu nehodlá spekulovat, v tomto smyslu proto žalobce vyzval ke sdělení stručného sdělení, za jakým účelem se mezi ním a jeho zástupcem uskutečnila. Na tuto výzvu zareagoval zástupce žalobce toliko sdělením o času konání porady bez dalšího, soud si proto nemohl učinit názor, zda v daném případě šlo o účelný úkon, a tudíž za něj náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 2. prosince 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová